

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΙΕΡΕΜΙΟΥ 1

Ἀντίγραφον ἐπιστολῆς, ἧς ἀπέστειλεν Ἰερεμίας πρὸς τοὺς ἀχθησομένους αἰχμαλώτους εἰς Βαβυλῶνα ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων ἀναγγεῖλαι αὐτοῖς καθότι ἐπετάγη αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

Ἀντίγραφαν της επιστολῆς, την οποίαν ἀπέστειλεν ο Ἰερεμίας πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, που θα εσύροντο αἰχμάλωτοι εἰς την Βαβυλῶνα ὑπὸ του βασιλέως της Βαβυλώνης, δια να ἀναγγεῖλη εἰς αὐτοὺς ὅ,τι εἶχε διαταχθῇ αὐτὸς ἀπὸ τον Θεόν.

Επ. Ιερ. 1,1 Διὰ τὰς ἁμαρτίας, ἃς ἡμαρτήκατε ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, ἀχθήσεσθε εἰς Βαβυλῶνα αἰχμάλωτοι ὑπὸ Ναβουχοδονόσορ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων

Επ. Ιερ. 1,1 Δια τας αμαρτίας, τας οποίας διεπράξατε ενώπιον του Θεοῦ, θα οδηγηθῆτε αἰχμάλωτοι εἰς την Βαβυλῶνα ὑπὸ του βασιλέως των Βαβυλωνίων Ναβουχοδονόσορος.

Επ. Ιερ. 1,2 εἰσελθόντες οὖν εἰς Βαβυλῶνα ἔσεσθε ἐκεῖ ἔτη πλείονα καὶ χρόνον μακρὸν ἕως γενεῶν ἐπτὰ· μετὰ τοῦτο δὲ ἐξάξω ὑμᾶς ἐκεῖθεν μετ' εἰρήνης.

Επ. Ιερ. 1,2 Μια φορά, λοιπόν, και θα φθάσετε εἰς την Βαβυλῶνα, θα μείνετε ἐκεῖ ἐπὶ πολλὰ ἔτη, ἐπὶ μακρὸν χρόνον, μέχρις ἐπτά γενεῶν. Ἐπειτα δε θα σας βγάλω ἐγὼ ἀπὸ ἐκεῖ, λέγει ὁ Θεός, κατὰ ἓνα τρόπον εἰρηνικόν.

Επ. Ιερ. 1,3 νυνὶ δὲ ὄψεσθε ἐν Βαβυλῶνι θεοὺς ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς καὶ ξυλίνους ἐπ' ὧμοις αἰρομένους, δεικνύντας φόβον τοῖς ἔθνεσιν.

Επ. Ιερ. 1,3 Τώρα ὁμως θα ἰδῆτε εἰς την Βαβυλῶνα θεοὺς ἀργυροῦς και χρυσοῦς και ξυλίνους, τοὺς οἱοὺς οἱ ἄνθρωποι θα φέρουν

επάνω στους ώμους και οι οποίοι θα εμπνέουν φόβον εις τα έθνη.

Επ. Ιερ. 1,4 εύλαβήθητε οὖν μή καὶ ὑμεῖς ἀφομοιωθέντες τοῖς ἄλλοφύλοις ἀφομοιωθῆτε καὶ φόβος ὑμᾶς λάβῃ ἐπ' αὐτοῖς

Επ. Ιερ. 1,4 Προσέξατε, λοιπόν, μήπως και σεις αφομοιωθῆτε με τους αλλοφύλους, μήπως ομοιάσετε με αυτούς και σας καταλάβῃ φόβος από τους θεούς των.

Επ. Ιερ. 1,5 ἰδόντας ὄχλον ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν αὐτῶν προσκυνοῦντας αὐτά· εἶπατε δὲ τῇ διανοίᾳ· σοὶ δεῖ προσκυνεῖν, δέσποτα.

Επ. Ιερ. 1,5 Όταν μάλιστα ἴδετε πολὺν λαὸν ἔμπροσθεν και ὀπίσθεν ἀπὸ τους ειδωλικούς αυτούς θεούς να τους προσκυνοῦν, εἰπέτε ἀπὸ μέσα σας· “σε μόνον πρέπει να προσκυνούμεν, Δεσποτα”.

Επ. Ιερ. 1,6 ὁ γὰρ ἄγγελός μου μεθ' ὑμῶν ἐστίν, αὐτός τε ἐκζητῶν τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Επ. Ιερ. 1,6 Ο δε ἄγγελός μου θα εἶναι μαζί σας, και αὐτός θα ενδιαφέρεται και θα φροντίζει δια την ζωήν σας.

Επ. Ιερ. 1,7 γλῶσσα γὰρ αὐτῶν ἐστὶ κετεξυσμένη ὑπὸ τέκτονος, αὐτά τε περιχρῦσα καὶ περιάργυρα, ψευδῆ δ' ἐστὶ καὶ οὐ δύνανται λαλεῖν.

Επ. Ιερ. 1,7 Η γλῶσσα των ειδωλικῶν θεῶν εἶναι σκαλισμένη ἀπὸ γλύπτην. Επάνω εις αὐτά ἔχουν θέσει επικαλύμματα ἀπὸ χρυσόν και ἀργυρον. Εἶναι ὁμως θεοὶ ψευδεῖς, δεν ἠμποροῦν να ομιλοῦν.

Επ. Ιερ. 1,8 καὶ ὥσπερ παρθένῳ φιλοκόσμῳ λαμβάνοντες χρυσίον κατασκευάζουσι στεφάνους ἐπὶ τὰς κεφαλὰς τῶν θεῶν αὐτῶν·

Επ. Ιερ. 1,8 Οπως δε δια μίαν νεάνίδα φιλάρεσκον λαμβάνουν οι ἄνθρωποι χρυσόν και κατασκευάζουν στεφάνους, που τους θέτουν εις την κεφαλὴν της, ἔτσι κατασκευάζουν και

στεφάνους, τους οποίους θέτουν εις τα κεφάλια των θεών των.

Επ. Ιερ. 1,9 ἔστι δὲ καὶ ὅτε ὑφαιρούμενοι οἱ ἱερεῖς ἀπὸ τῶν θεῶν αὐτῶν χρυσίον καὶ ἀργύριον εἰς ἑαυτοὺς καταναλώσουσι, δώσουσι δὲ ἀπ' αὐτῶν καὶ ταῖς ἐπὶ τοῦ στέγους πόρναις.

Επ. Ιερ. 1,9 Μερικὲς δε φορές υπάρχουν ιερεῖς, οἱ οἱ κλέπτουν ἀπὸ τοὺς θεοὺς αὐτοὺς τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον, δια νὰ τὸ χρησιμοποιήσουν πρὸς ἰδικὴν τῶν χρήσιν, νὰ δώσουν δε ἓνα μέρος ἀπὸ αὐτὰ καὶ εἰς τὰς πόρναις, αἱ οἱ κατοικοῦν εἰς τὰς σοφίτας τῶν εἰδωλικῶν ναῶν.

Επ. Ιερ. 1,10 κοσμοῦσιν τε αὐτοὺς ὡς ἀνθρώπους τοῖς ἐνδύμασι, θεοὺς ἀργυροῦς καὶ θεοὺς χρυσοῦς καὶ ξυλίνους· οὗτοι δὲ οὐ διασώζονται ἀπὸ ἰοῦ καὶ βρωμάτων.

Επ. Ιερ. 1,10 Στολίζουν δε με πλούσια ἐνδύματα, αὐτοὺς τοὺς θεοὺς τοὺς ἀργυροῦς, τοὺς θεοὺς τοὺς χρυσοῦς καὶ τοὺς θεοὺς τοὺς ξυλίνους, ὡς εἶναι ἀνθρώποι. Αὐτοὶ δὲ μὴ δύνανται νὰ ἐκφυγῶν ἀπὸ τὴν σκωριάν καὶ τὴν διάβρωσιν.

Επ. Ιερ. 1,11 περιβεβλημένων αὐτῶν ἱματισμὸν πορφυροῦν, ἐκμάσσονται τὸ πρόσωπον αὐτῶν διὰ τὸν ἐκ τῆς οἰκίας κονιορτόν, ὃς ἐστι πλείω ἐπ' αὐτοῖς.

Επ. Ιερ. 1,11 Ἐνῶ δε τοὺς ἐνδύνουν ἱματισμοὺς πορφυροῦς, οἱ ἀνθρώποι σπογγίζουν τὸ πρόσωπον αὐτῶν, δια νὰ ἀφαιρέσουν τὸν ἀπὸ τὸν ναὸν κονιορτόν, ὁ οἱ εἶναι περισσότερος ἐπάνω τῶν.

Επ. Ιερ. 1,12 καὶ σκῆπτρον ἔχει ὡς ἄνθρωπος κριτῆς χώρας, ὃς τὸν εἰς αὐτὸν ἀμαρτάνοντα οὐκ ἀνελεῖ.

Επ. Ιερ. 1,12 Ἐνας ἀπὸ αὐτοὺς κρατεῖ σκῆπτρον ὡς ἄνθρωπος, κριτῆς τάχα τῆς χώρας. Ἀλλὰ δὲ μὴ δύναται νὰ θανατώσῃ ἐκεῖνον, ὁ οἱ ἀμαρτάνει εἰς αὐτόν.

Επ. Ιερ. 1,13 ἔχει δὲ ἐγχειρίδιον ἐν δεξιᾷ καὶ πέλεκυν, ἑαυτὸν δὲ ἐκ

πολέμου καὶ ληστῶν οὐκ ἐξελεῖται.

Επ. Ιερ. 1,13 Ἄλλος ἔχει μάχαιραν στο δεξιόν του χέρι ἡ πέλεκυν· δεν ἡμπορεῖ ὅμως να γλυτώσῃ τον εαυτὸν του ἀπὸ τον πόλεμον καὶ τους ληστὰς.

Επ. Ιερ. 1,14 ὅθεν γνῶριμοὶ εἰσιν οὐκ ὄντες θεοὶ· μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς. -

Επ. Ιερ. 1,14 Ἀπὸ ὅλα αὐτὰ γίνεται φανερόν, ὅτι αὐτοὶ δεν εἶναι θεοὶ· μὴ, λοιπόν, ποτέ τους φοβηθῆτε.

Επ. Ιερ. 1,15 Ὡσπερ γὰρ σκεῦος ἀνθρώπου συντριβὲν ἀχρεῖον γίνεται, τοιοῦτοι ὑπάρχουσιν οἱ θεοὶ αὐτῶν, καθιδρυμένων αὐτῶν ἐν τοῖς οἴκοις.

Επ. Ιερ. 1,15 Διότι, ὅπως ἓνα πῆλινον σκεῦος ἀνθρώπου, ὅταν συντριβῇ γίνεται ἀχρηστον, ἔτσι εἶναι καὶ οἱ θεοὶ των αλλοεθνῶν, τους οποίους ἔχουν εγκαταστήσει στους ναοὺς καὶ εἰς τα σπῖτια των.

Επ. Ιερ. 1,16 οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν πλήρεις εἰσὶ κονιορτοῦ ἀπὸ τῶν ποδῶν τῶν εἰσπορευομένων.

Επ. Ιερ. 1,16 Τα μάτια των εἶναι γεμάτα ἀπὸ κονιορτόν, τον οποίον σηκώνουν τα πόδια των εἰσερχομένων.

Επ. Ιερ. 1,17 καὶ ὥσπερ τινὶ ἡδίκηκότι βασιλέα περιπεφραγμένοι εἰσὶν αἱ αὐλαί, ὡς ἐπὶ θανάτῳ ἀπηγμένῳ, τοὺς οἴκους αὐτῶν ὀχυροῦσιν οἱ ἱερεῖς θυρώμασί τε καὶ κλείθροις καὶ μοχλοῖς, ὅπως ὑπὸ τῶν ληστῶν μὴ συληθῶσι.

Επ. Ιερ. 1,17 Καὶ ὅπως θύραι καὶ αὐλαὶ εἶναι κλεισμένοι ολόγυρα ἀπὸ κάποιον, που προσέβαλε τον βασιλέα καὶ ο οποίος οδηγεῖται πρὸς τον θάνατον, ἔτσι καὶ οἱ ἱερεῖς οχυρώνουν καὶ ἀσφαλίζουν με θύρας καὶ με κλείθρα καὶ με μοχλοὺς τους ναοὺς των θεῶν των, δια να μὴ λεηλατηθοῦν ἀπὸ ληστὰς.

Επ. Ιερ. 1,18 λύχνους καίουσι καὶ πλείους ἢ ἑαυτοῖς, ὧν οὐδένα δύνανται ἰδεῖν.

Επ. Ιερ. 1,18 Ἀνάπτουν δια τους θεοὺς των περισσοτέρους λύχνους

παρά δια τους εαυτούς των, καίτοι οι θεοί αυτοί δεν
ημπορούν κανένα να διακρίνουν.

Επ. Ιερ. 1,19 ἔστι μὲν ὥσπερ δοκὸς τῶν ἐκ τῆς οἰκίας, τὰς δὲ καρδίας
αὐτῶν φασὶν ἐκλείχεται, τῶν ἀπὸ τῆς γῆς ἐρπετῶν
κατεσθόντων αὐτοὺς τε καὶ τὸν ἱματισμὸν αὐτῶν, οὐκ
αἰσθάνονται.

Επ. Ιερ. 1,19 Οι θεοί αυτοί είναι ὅμοιοι προς δοκάρια οικίας. Το
εσωτερικόν των, ὅπως λέγουν, γλύφεται ἀπὸ τους
σκώληκας της γης, οι οποίοι κατατρώγουν αὐτοὺς και τον
ηματισμὸν των. Αυτοὶ ὁμως δεν αισθάνονται τίποτε.

Επ. Ιερ. 1,20 μεμελανωμένοι τὸ πρόσωπον αὐτῶν ἀπὸ τοῦ καπνοῦ
τοῦ ἐκ τῆς οἰκίας.

Επ. Ιερ. 1,20 Εἶναι μαυρισμένοι στο πρόσωπόν των ἀπὸ τον καπνὸν του
ναοῦ.

Επ. Ιερ. 1,21 ἐπὶ τὸ σῶμα αὐτῶν καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῶν
ἐφίπτανται νυκτερίδες, χελιδόνες καὶ τὰ ὄρνεα,
ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ αἴλουροι.

Επ. Ιερ. 1,21 Επάνω στο σῶμα των, και εις αὐτὴν ἀκόμη την κεφαλὴν
των, πετοῦν νυκτερίδες, χελιδόνια και ἄλλα πτηνά. Επάνω
εις αὐτοὺς κάθονται ἐπίσης και οι γάτοι.

Επ. Ιερ. 1,22 ὅθεν γνῶσεσθε ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί· μὴ οὖν φοβεῖσθε
αὐτά. -

Επ. Ιερ. 1,22 Λοιπὸν, μάθετε καλὰ και κατανοήσατε, ὅτι αὐτοὶ δεν εἶναι
θεοί· μη λοιπὸν τους φοφηθήτε.

Επ. Ιερ. 1,23 Τὸ γὰρ χρυσίον, ὃ περικεῖνται εἰς κάλλος, ἐὰν μὴ τις
ἐκμάξη τὸν ἰόν, οὐ μὴ στίλψωσιν· οὐδὲ γάρ, ὅτε
ἐχωνεύοντο, ἦσθάνοντο.

Επ. Ιερ. 1,23 Εὰν κανεῖς δεν σπογγίση την σκωριάν του χρυσοῦ, που
τους περιβάλλει, δια να τους δώση ωραιότητα, δεν θα
αποκτήσουν αὐτοὶ ὄψιν στιλπνήν. Ἀλλως αὐτά, οὔτε ὅταν
εἶχαν τεθῇ στο χωνευτήριον του πυρός, ἦσθάνοντο τίποτε.

Επ. Ιερ. 1,24 ἐκ πάσης τιμῆς ἡγορασμένα ἐστίν, ἐν οἷς οὐκ ἔστι

πνεῦμα.

- Επ. Ιερ. 1,24 Ηγοράσθησαν, αδιάφορον ἀντὶ ποίας τιμῆς, καὶ ὁμῶς δὲν ὑπάρχει πνοὴ ζωῆς μέσα των.
- Επ. Ιερ. 1,25 ἄνευ ποδῶν ἐπ' ὤμοις φέρονται ἐνδεικνύμενοι τὴν ἑαυτῶν ἀτιμίαν τοῖς ἀνθρώποις, αἰσχύνονται τε καὶ οἱ θεραπεύοντες αὐτὰ
- Επ. Ιερ. 1,25 Εἶναι χωρὶς πόδια καὶ διὰ τοῦτο φέρονται ἐπάνω στους ὤμους καὶ ἐτσι φανερώνουν στους ἀνθρώπους τὴν εὐτέλειάν των καὶ τὴν ἀδυναμίαν των. Διὰ λογαριασμὸν των ἐντρέπονται καὶ αὐτοὶ ἀκομή, οἱ ὁποῖοι τοὺς υπηρετοῦν.
- Επ. Ιερ. 1,26 διὰ τὸ εἶ ποτε ἐπὶ τὴν γῆν πέση, μὴ δι' αὐτῶν ἀνίστασθαι· μήτε ἐὰν τις αὐτὸ ὀρθὸν στήσῃ, δι' ἑαυτοῦ κινήσεται, μήτε ἐὰν κλιθῇ, οὐ μὴ ὀρθωθῇ, ἀλλ' ὥσπερ νεκροῖς τὰ δῶρα αὐτοῖς παρατίθεται.
- Επ. Ιερ. 1,26 Εἰάν δε συμβῇ ποτὲ καὶ πέσουν κάτω εἰς τὴν γῆν οἱ εἰδωλικοί αὐτοὶ θεοί, δὲν ἡμποροῦν μόνοι των να σηκωθοῦν. Οὔτε ἐὰν κανεῖς στήσῃ ὀρθιον τὸ ἀγαλμα, ἡμπορεῖ αὐτὸ να κινήθῃ. Οὔτε ἐὰν κλίνη καὶ εἶναι ἐτοιμον να πέση, ἡμπορεῖ να ὀρθωθῇ. Ὅπως στους ἀναισθήτους νεκροῦς, ἐτσι καὶ εἰς αὐτὰ προσφέρουν τὰ δῶρα των οἱ ἀνθρώποι.
- Επ. Ιερ. 1,27 τὰς δὲ θυσίας αὐτῶν ἀποδόμενοι οἱ ἱερεῖς αὐτῶν καταχρῶνται· ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ γυναῖκες αὐτῶν ἀπ' αὐτῶν ταριχεύουσαι οὔτε πτωχῶ οὔτε ἀδυνάτῳ μὴ μεταδῶσι.
- Επ. Ιερ. 1,27 Τας δε προσφερομένας εἰς αὐτὰ θυσίας οἱ ἱερεῖς τας πωλοῦν καὶ τας ἐκμεταλλεύονται πρὸς ἴδιον ὄφελος. Ἐπίσης καὶ αἱ γυναῖκες των ἱερέων ἀλατίζουν τας προσφερομένας θυσίας, διὰ να τας κρατήσουν διὰ τὸν ἑαυτὸν των, καὶ δὲν δίδουν τίποτε ἀπὸ αὐτὰς οὔτε στον πτωχόν, οὔτε στον ἀδύνατον.
- Επ. Ιερ. 1,28 τῶν θυσιῶν αὐτῶν ἀποκαθημένη καὶ λεχὼ ἄπτονται.

γνόντες οὖν ἀπὸ τούτων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, μὴ φοβηθῆτε αὐτούς. -

- Επ. Ιερ. 1,28 Τας προς τα εἰδωλα προσφερομένας θυσίας ἐγγίζουν ἡ ἐμμηνορροοῦσα γυναῖκα καὶ ἡ λεχῶνα, χωρὶς αὐτὰ νὰ διαμαρτύρωνται δια τὸν μολυσμόν. Ἀπὸ αὐτὰ, λοιπόν, ἡμπορεῖτε νὰ γνωρίσετε καὶ νὰ κατανοήσετε, ὅτι τὰ εἰδωλα δὲν εἶναι θεοί. Μὴ λοιπόν τὰ φοβηθῆτε.
- Επ. Ιερ. 1,29 Πόθεν γὰρ κληθεῖσαν θεοί; ὅτι γυναῖκες παραιτιθέασιν θεοῖς ἀργυροῖς καὶ χρυσοῖς καὶ ξυλίνοις·
- Επ. Ιερ. 1,29 Πως, λοιπόν, εἶναι δυνατόν νὰ ἀποκληθούν καὶ ἀναγνωρισθούν αὐτοὶ θεοί; Γυναῖκες εἶναι, πὺν ἐτοιμάζουν καὶ παραθέτουν προσφοράς στοὺς ἀργυροῦς, τοὺς χρυσοῦς καὶ ξυλίνους αὐτοὺς θεοῦς.
- Επ. Ιερ. 1,30 καὶ ἐν τοῖς οἴκοις αὐτῶν οἱ ἱερεῖς διφρεοῦουσιν, ἔχοντες τοὺς χιτῶνας διεργώγους καὶ τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πῶγους ἐξυρημένους, ὧν αἱ κεφαλαὶ ἀκάλυπτοι εἰσιν,
- Επ. Ιερ. 1,30 Εἰς τοὺς ναοὺς τῶν εἰδωλικῶν αὐτῶν θεῶν οἱ ἱερεῖς κάθονται ἀναπαυτικά, εἰς πολυθρόνας, με σχισμένους τοὺς χιτῶνας τῶν, με ξυρισμένας τὰς κεφαλὰς καὶ τοὺς πῶγους· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν μένουσιν ἀκάλυπτοι, πρᾶγμα ἀσεβές.
- Επ. Ιερ. 1,31 ὠρύονται δὲ βοῶντες ἐναντίον τῶν θεῶν αὐτῶν ὥσπερ τινὲς ἐν περιδείπνῳ νεκροῦ.
- Επ. Ιερ. 1,31 Ὡρυονται ἐμπρὸς στοὺς εἰδωλικοὺς αὐτοὺς θεοῦς μεγαλοφῶνως, ὅπως κάνουν οἱ συνδαιτυμόνες εἰς ἓνα δείπνον δια προσφιλεῖν νεκρόν.
- Επ. Ιερ. 1,32 ἀπὸ τοῦ ἱματισμοῦ αὐτῶν ἀφελόμενοι οἱ ἱερεῖς ἐνδύσουσι τὰς γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ παῖδια.
- Επ. Ιερ. 1,32 Οἱ ἱερεῖς ἀφαιροῦν ἀπὸ τὸν ἱματισμόν τῶν θεῶν καὶ ἐνδύουσιν τὰς γυναῖκας καὶ τὰ παῖδιά τῶν.
- Επ. Ιερ. 1,33 οὔτε ἐὰν κακὸν πάθωσιν ὑπὸ τινος οὔτε ἐὰν ἀγαθόν, δυνήσονται ἀνταποδοῦναι· οὔτε καταστήσῃ βασιλεῖα δύνανται οὔτε ἀφελῆσθαι.

- Επ. Ιερ. 1,33 Αψυχοι καθώς είναι οι θεοί αυτοί ούτε αν πάθουν κακόν από κάποιον, ούτε εάν τιμηθούν από άλλον ημπορούν να ανταποδώσουν. Δεν έχουν την δύναμιν ούτε να εγκαταστήσουν βασιλέα, ούτε και να τον εκθρονίσουν.
- Επ. Ιερ. 1,34 ὡσαύτως οὔτε πλοῦτον οὔτε χαλκόν οὐ μὴ δύνωνται δίδόναι· ἐάν τις εὐχὴν αὐτοῖς εὐξάμενος μὴ ἀποδῶ, οὐ μὴ ἐπιζητήσωσιν.
- Επ. Ιερ. 1,34 Επίσης δεν ημπορον ούτε πλούτον να δώσουν, ούτε καν ὀλίγον χαλκόν. Εάν κανείς κάμη προς αυτούς κάποιο τάμα και δεν το εκπληρώση, δεν θα το ζητήσουν αυτοί.
- Επ. Ιερ. 1,35 ἐκ θανάτου ἄνθρωπον οὐ μὴ ῥύσωνται οὔτε ἥττονα ἀπὸ ἰσχυροῦ μὴ ἐξέλωνται.
- Επ. Ιερ. 1,35 Δεν ημπορούν να διασώσουν ἄνθρωπον ἀπὸ τον θάνατον, ούτε να γλυτώσουν τον αδύνατον ἀπὸ τα χέρια του ισχυροῦ.
- Επ. Ιερ. 1,36 ἄνθρωπον τυφλὸν εἰς ὄρασιν οὐ μὴ περιστήσωσιν, ἐν ἀνάγκῃ ἄνθρωπον ὄντα οὐ μὴ ἐξέλωνται.
- Επ. Ιερ. 1,36 Δεν ημπορούν να αποκαταστήσουν την δράσιν εἰς ἄνθρωπον τυφλόν. Δεν ημπορούν να γλυτώσουν ἄνθρωπον ευρισκόμενον εἰς ἀνάγκην.
- Επ. Ιερ. 1,37 χήραν οὐ μὴ ἐλεήσωσιν οὔτε ὀρφανὸν εὖ ποιήσωσι.
- Επ. Ιερ. 1,37 Την χήραν δεν εἶναι εἰς θέσιν να την ελεήσουν, ούτε στο ὀρφανόν να κάμουν κάτι καλόν.
- Επ. Ιερ. 1,38 τοῖς ἀπὸ τοῦ ὄρους λίθοις ὠμοιωμένοι εἰσὶ τὰ ξύλινα καὶ τὰ περίχρυσά καὶ τὰ περιάργυρα, οἱ δὲ θεραπεύοντες αὐτὰ καταισχυνθήσονται.
- Επ. Ιερ. 1,38 Ομοια με τους αποσπασθέντας ἀπὸ του ὄρους λίθους εἶναι τα ξύλινα ἀγάλματα, τα σκεπασμένα ἀπὸ χρυσόν και ἄργυρον. Και αυτοί, που τα υπηρετοῦν και προσφέρουν θυσίας, εντρέπονται δια λογαριασμὸν των.
- Επ. Ιερ. 1,39 πῶς οὖν νομιστέον ἢ κλητέον ὑπάρχειν αὐτοὺς θεοὺς;
- Επ. Ιερ. 1,39 Πως λοιπὸν εἶναι δυνατόν να σκεφθῇ κανείς, πολὺ δε περισσότερον και να εἴπη, ὅτι αυτοί εἶναι θεοί;

- Επ. Ιερ. 1,40 ἔτι δὲ καὶ αὐτῶν τῶν Χαλδαίων ἀτιμαζόντων αὐτά, οἳ, ὅταν ἴδωσιν ἐνὲν μὴ δυνάμενον λαλῆσαι, προσενεγκάμενοι τὸν Βῆλον ἀξιοῦσι φωνῆσαι, ὡς δυνατοῦ ὄντος αὐτοῦ αἰσθῆσθαι,
- Επ. Ιερ. 1,40 Καὶ αὐτοὶ ἀκόμη οἱ Χαλδαῖοι καταφρονοῦν τα εἰδωλικά αὐτὰ ἀγάλματα, ὅταν ἄλαλον, που δὲν ἡμπορεῖ νὰ ομιλήσῃ, τὸν ὁδηγοῦν στὸν Βῆλον παρακαλοῦντες καὶ ἀξιοῦντες ἀπὸ αὐτὸν νὰ δώσῃ φωνὴν στὸν ἄλαλον, διότι, τάχα, εἶναι ἱκανὸς νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὴν δέησίν των!
- Επ. Ιερ. 1,41 καὶ οὐ δύνανται αὐτοὶ νοήσαντες καταλιπεῖν αὐτά, αἴσθησιν γὰρ οὐκ ἔχουσιν.
- Επ. Ιερ. 1,41 Καὶ παρ' ὅλον τοῦτο, αὐτοὶ δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ λογικευθοῦν, ὥστε νὰ εγκαταλείψουν τὰ εἰδῶλα. Τοσὸν πολὺ τοὺς λείπει ἡ ὀρθοφροσύνη καὶ ἡ σύνεσις!
- Επ. Ιερ. 1,42 αἱ δὲ γυναῖκες περιθέμεναι σχοινία ἐν ταῖς ὁδοῖς ἐγκάθηνται θυμιῶσαι τὰ πίτυρα·
- Επ. Ιερ. 1,42 Αἱ ἱερόδουλοι γυναῖκες τυλίγονται με σχοινία, κάθονται στὸς δρόμους καὶ καίουν στὸς θεοὺς τῶν ἀντὶ θυμιάματος πίτουρα.
- Επ. Ιερ. 1,43 ὅταν δὲ τις αὐτῶν ἐφελκυσθεῖσα ὑπὸ τινος τῶν παραπορευομένων κοιμηθῇ, τὴν πλησίον ὀνειδίζει, ὅτι οὐκ ἠξιώται ὥσπερ καὶ αὐτὴ οὔτε τὸ σχοινίον αὐτῆς διερράγη.
- Επ. Ιερ. 1,43 Ὅταν δὲ κάποια γυναῖκα ἀπὸ αὐτὰς ἐλκυσθῇ ἀπὸ κανένα διαβάτην καὶ κοιμηθῇ μαζὴ τοῦ, εἰρωνεύεται καὶ περιπαίζει τὴν πλησίον αὐτῆς, διότι δὲν ἠξιώθη τῆς τιμῆς, που ἡ ἰδία ἠξιώθη, καὶ ἔτσι τὸ σχοινίον τῆς δὲν ἔσπασε!
- Επ. Ιερ. 1,44 πάντα τὰ γενόμενα ἐν αὐτοῖς ἐστὶ ψευδῆ· πῶς οὖν νομιστέον ἢ κλητέον ὡς θεοὺς αὐτοὺς ὑπάρχειν;
- Επ. Ιερ. 1,44 Ὅλα ὅσα γίνονται εἰς τὰ εἰδῶλα καὶ στὸς εἰδωλικούς ναοὺς εἶναι ψεῦδος καὶ ἀπάτη. Πῶς λοιπὸν εἶναι δυνατόν νὰ σκεφθῇ κανεὶς, πολὺ δὲ περισσότερον πῶς εἶναι δυνατόν νὰ

αποκαλέση τα άψυχα αυτά είδωλα, ως θεούς πραγματικούς και υπαρκτούς;

Επ. Ιερ. 1,45 ὑπὸ τεκτόνων καὶ χρυσοχόων κατεσκευασμένα εἰσὶν· οὐδὲν ἄλλο μὴ γένωνται ἢ ὃ βούλονται οἱ τεχνῖται αὐτὰ γενέσθαι.

Επ. Ιερ. 1,45 Κατασκευάζονται από γλύπτας και χρυσοχόους και τίποτε άλλο αυτά δεν ημπορούν να γίνουν, ειμή μόνον εκείνο το οποίον θέλουν οι τεχνίται.

Επ. Ιερ. 1,46 αὐτοί τε οἱ κατασκευάζοντες αὐτὰ οὐ μὴ γένωνται πολυχρόνιοι·

Επ. Ιερ. 1,46 Και αυτοί οι τεχνίται, που τα κατασκευάζουν, δεν θα μείνουν βέβαια πολυχρόνιοι.

Επ. Ιερ. 1,47 πῶς τε δὴ μέλλει τὰ ὑπ' αὐτῶν κατασκευασθέντα εἶναι θεοί; κατέλιπον γὰρ ψεύδη καὶ ὄνειδος τοῖς ἐπιγινομένοις.

Επ. Ιερ. 1,47 Και λοιπόν, πως είναι δυνατόν τα κατασκευασθέντα από αυτούς να είναι θεοί; Οι τεχνίται αυτοί δεν αφήκαν στους επιγενεστέρους των παρά ψεύτικα πράγματα και καταισχύνην.

Επ. Ιερ. 1,48 ὅταν γὰρ ἐπέλθῃ ἐπ' αὐτὰ πόλεμος καὶ κακὰ, βουλεύονται πρὸς ἑαυτοὺς οἱ ἱερεῖς ποῦ συναποκρυβῶσι μετ' αὐτῶν.

Επ. Ιερ. 1,48 Όταν εκραγή πόλεμος και επέλθη εναντίον των και έλθουν συμφοραί, οι ιερεῖς συσκέπτονται μεταξύ των, που θα κρυβούν μαζί με αυτούς τους θεούς των.

Επ. Ιερ. 1,49 πῶς οὖν οὐκ ἔστιν αἰσθέσθαι ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, οἳ οὔτε σώζουσιν ἑαυτοὺς ἐκ πολέμου οὔτε ἐκ κακῶν;

Επ. Ιερ. 1,49 Πως λοιπόν είναι δυνατόν, να μη αντιληφθή κανείς, ότι δεν είναι θεοί αυτοί, οι οποίοι ούτε τον εαυτὸν τους είναι δυνατόν να σώσουν από τον πόλεμον και τας συμφοράς;

Επ. Ιερ. 1,50 ὑπάρχοντα γὰρ ξύλινα καὶ περίχρυσα καὶ περιάργυρα γνωσθήσεται μετὰ ταῦτα, ὅτι ἐστὶ ψευδῆ· τοῖς ἔθνεσι

πᾶσι τοῖς τε βασιλεῦσι φανερόν ἔσται, ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί,
ἀλλὰ ἔργα χειρῶν ἀνθρώπων, καὶ οὐδὲν Θεοῦ ἔργον ἐν
αὐτοῖς ἐστί.

Επ. Ιερ. 1,50 Ἐκ των υστερων, βέβαια, θα κατανοηθῇ, ὅτι τα ξύλινα αὐτὰ
κατασκευάσματα, τα περιβεβλημένα χρυσόν και ἀργυρον,
εἶναι ψεύτικα. Εἰς ὅλα τα ἔθνη και στους βασιλεῖς εἶναι
φανερόν, ὅτι αὐτὰ δεν εἶναι θεοί, ἀλλὰ ἔργα χειρῶν
ανθρώπων. Και κανένα ἔργον θεοῦ δεν γίνεται ἀπὸ αὐτὰ.

Επ. Ιερ. 1,51 τίνι οὖν γνωστέον ἐστίν, ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί;

Επ. Ιερ. 1,51 Υπάρχει, τάχα, κανείς, που ἔχει ἀνάγκη να μάθῃ, ὅτι αὐτὰ
δεν εἶναι θεοί;

Επ. Ιερ. 1,52 βασιλέα γὰρ χώρας οὐ μὴ ἀναστήσωσιν οὔτε ὑετὸν
ἀνθρώποις οὐ μὴ δῶσι,

Επ. Ιερ. 1,52 Βασιλέα κάποιας χώρας δεν ἠμποροῦν να ἐνθρονίσουν,
οὔτε βροχὴν εἶναι, εἰς θέσιν να δώσουν στους ἀνθρώπους.

Επ. Ιερ. 1,53 κρίσιν τε οὐ μὴ διακρίνωσιν αὐτῶν, οὐδὲ μὴ ῥύσωνται
ἀδικούμενον ἀδύνατοι ὄντες· ὥσπερ γὰρ κορῶναι
ἀναμέσον τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς.

Επ. Ιερ. 1,53 Δεν ἠμποροῦν να δικάσουν οὔτε τας ιδικάς των υποθέσεις.
Αδύνατοι, καθὼς εἶναι, δεν ἠμποροῦν να γλυτώσουν ἓνα
αδικούμενον ἄνθρωπον. Εἶναι ὅμοιοι με τας κουρούνας, α
ποῖαι πετοῦν μεταξύ ουρανοῦ και γης.

Επ. Ιερ. 1,54 καὶ γὰρ ὅταν ἐμπέσῃ εἰς οἰκίαν θεῶν ξυλίων ἢ
περιχεύσων ἢ περιαργύρων πῦρ, οἱ μὲν ἱερεῖς αὐτῶν
φεύγονται καὶ διασωθήσονται, αὐτοὶ δὲ ὥσπερ δοκοὶ
μέσοι κατακαυθήσονται.

Επ. Ιερ. 1,54 Οταν δε πέσῃ πυρ και ἀνάψῃ πυρκαϊά στον ναόν των
ξύλινων αὐτῶν η επιχρυσωμένων η επαργυρωμένων
ειδωλικῶν θεῶν, οἱ μὲν ἱερεῖς θα τραποῦν εἰς φυγὴν και θα
διασωθoύν, οἱ θεοὶ των ὁμως θα καοῦν, ὅπως και οἱ ξύλινοι
δοκοί, που υπάρχουν μέσα στον ναόν.

Επ. Ιερ. 1,55 βασιλεῖ δὲ καὶ πολεμίοις οὐ μὴ ἀντιστῶσι.

- Επ. Ιερ. 1,55 Ούτε εις βασιλείς, ούτε και εις εχθρούς ανθίστανται.
- Επ. Ιερ. 1,56 πῶς οὖν ἐκδεκτέον ἢ νομιστέον ὅτι εἰσὶ θεοί; οὔτε ἀπὸ κλεπτῶν οὔτε ἀπὸ ληστῶν οὐ μὴ διασωθῶσι θεοὶ ξύλινοι καὶ περιάργυροι καὶ περίχρυσοι,
- Επ. Ιερ. 1,56 Πως, λοιπόν, εἶναι δυνατόν να δεχθῇ κανεῖς η να νομίση ὅτι αυτοὶ εἶναι θεοί; Οὔτε ἀπὸ κλέπτας οὔτε ἀπὸ ληστὰς εἶναι δυνατόν να διασωθοῦν αυτοὶ οἱ ξύλινοι θεοί, οἱ περιάργυροι καὶ οἱ περίχρυσοι.
- Επ. Ιερ. 1,57 ὧν οἱ ἰσχύοντες περιελοῦνται τὸ χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὸν ἱματισμὸν τὸν περικείμενον αὐτοῖς ἀπελεύσονται ἔχοντες, οὔτε ἑαυτοῖς οὐ μὴ βοηθήσωσιν·
- Επ. Ιερ. 1,57 Οἱ ἰσχυροὶ ἄνθρωποι ἡμποροῦν να αφαιρέσουν τον χρυσὸν καὶ τον ἀργυρον καὶ τὰ ἱμάτια, που περιβάλλουν τοὺς θεοὺς αὐτοὺς, να τα παραλάβουν καὶ να ἀπέλθουν. Καὶ οἱ θεοὶ δεν εἶναι εἰς θέσιν να βοηθήσουν τον εαυτὸν των.
- Επ. Ιερ. 1,58 ὥστε κρεῖσσον εἶναι βασιλέα ἐπιδεικνύμενον τὴν ἑαυτοῦ ἀνδρείαν ἢ σκεῦος ἐν οἰκίᾳ χρήσιμον, ἐφ' ᾧ χρήσεται ὁ κεκτημένος, ἢ οἱ ψευδεῖς θεοί· ἢ καὶ θύρα ἐν οἰκίᾳ διασώζουσα τὰ ἐν αὐτῇ ὄντα ἢ ψευδεῖς θεοί· καὶ ξύλινος στύλος ἐν βασιλείοις ἢ οἱ ψευδεῖς θεοί.
- Επ. Ιερ. 1,58 Ὡστε εἶναι προτιμότερος καὶ ἀξιώτερος ἓνας βασιλεὺς, που ἐπιδεικνύει τὴν δυνάμιν του, ἢ ἓνα σκεῦος οικιακῆς χρήσεως, το ὁποῖον ὁ ἰδιοκτῆτης χρησιμοποιεῖ ὅπου πρέπει, παρά οἱ ψευδεῖς θεοί. Καλύτερα εἶναι μία θύρα εἰς τὴν οἰκίαν, ἢ ὁποία, ὅταν κλεισθῇ, περιφρουρεῖ ὅσα υπάρχουν εἰς τὴν οἰκίαν, παρά οἱ ψευδεῖς θεοί. Καὶ ἓνας ξύλινος στύλος εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τοὺς ψευδεῖς αὐτοὺς θεοὺς.
- Επ. Ιερ. 1,59 ἥλιος μὲν γὰρ καὶ σελήνη καὶ ἄστρα ὄντα λαμπρὰ καὶ ἀποστελλόμενα ἐπὶ χρείας εὐήκοά εἰσιν·
- Επ. Ιερ. 1,59 Ὁ ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ τὰ ἄστρα, που λάμπουν στον ουρανόν

και αποστέλλονται δια την εξυπηρέτησιν των ανθρώπων,
υπακούουν στον θεόν, τον δημιουργόν των.

Επ. Ιερ. 1,60 ὡσαύτως καὶ ἀστραπή, ὅταν ἐπιφανῇ, εὖοπτὸς ἐστὶ, τὸ
δ' αὐτὸ καὶ πνεῦμα ἐν πάσῃ χώρᾳ πνεῖ.

Επ. Ιερ. 1,60 Επίσης και η αστραπή, όταν εμφανισθῇ στον ουρανόν, εἶναι
ωραία να την βλέπη κανεῖς. Το ἴδιο και ο αἴρ, ο οποίος
πνέει εἰς ὅλας τας χώρας.

Επ. Ιερ. 1,61 καὶ νεφέλαις ὅταν ἐπιταγῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ ἐπιπορεύεσθαι
ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, συντελοῦσι τὸ ταχθέν· τὸ τε
πῦρ ἐξαποσταλὲν ἄνωθεν ἐξαναλῶσαι ὄρη καὶ δρυμούς,
ποιεῖ τὸ συνταχθέν.

Επ. Ιερ. 1,61 Και τα νέφη, ὅταν κατὰ διαταγὴν του θεοῦ πορεύωνται
επάνω εἰς ὅλην την οἰκουμένην, εκτελοῦν την ανατεθείσαν
εἰς αὐτὰ ἐντολὴν και υπηρεσίαν. Και το πυρ, ὅταν
αποστέλλεται ἄνωθεν ἀπὸ τον θεόν, δια να καταστρέψῃ
ὄρη και δάση, εκτελεῖ την διαταγὴν, που ἔλαβε.

Επ. Ιερ. 1,62 ταῦτα δὲ οὔτε ταῖς ἰδέαις οὔτε ταῖς δυνάμεσιν αὐτῶν
ἀφωμοιωμένα ἐστίν.

Επ. Ιερ. 1,62 Τα εἰδῶλα ὁμως κατ' ουδένα τρόπον εἶναι ὅμοια πρὸς αὐτά,
οὔτε ἀπὸ ἀπόψεως ἐμφανίσεως, οὔτε και ὡς πρὸς την
δύναμιν.

Επ. Ιερ. 1,63 ὅθεν οὔτε νομιστέον οὔτε κλητέον ὑπάρχειν αὐτοὺς
θεοὺς, οὐ δυνατῶν ὄντων αὐτῶν οὔτε κρίσιν κρῖναι
οὔτε εὖ ποιῆσαι ἀνθρώποις.

Επ. Ιερ. 1,63 Επομένως δεν πρέπει ποτέ κανεῖς οὔτε να πιστεύσῃ, οὔτε
να καλέσῃ αὐτὰ θεοὺς ἀληθινούς και υπαρκτοὺς, ἐφ' ὅσον
δεν εἶναι εἰς θέσιν οὔτε να δικάσουν κάποιον οὔτε να
εὐεργετήσουν τους ἀνθρώπους.

Επ. Ιερ. 1,64 γνόντες οὖν ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί, μὴ φοβηθῆτε αὐτοὺς·

Επ. Ιερ. 1,64 Αφού λοιπόν γνωρίσετε καλὰ και κατανοήσετε, ὅτι δεν εἶναι
αὐτὰ θεοί, μη τα φοβηθῆτε.

Επ. Ιερ. 1,65 οὔτε γὰρ βασιλεῦσιν οὐ μὴ καταράσωνται οὔτε μὴ

εὐλογήσωσι.

Επ. Ιερ. 1,65 Διότι ούτε τους βασιλείς μπορούν να καταρασθούν ούτε και να τους ευλογήσουν.

Επ. Ιερ. 1,66 σημεία τε ἐν ἔθνεσιν ἐν οὐρανῷ οὐ μὴ δείξωσιν, οὐδὲ ὥς ὁ ἥλιος λάμπουσιν οὐδὲ φωτιοῦσιν ὥς ἡ σελήνη.

Επ. Ιερ. 1,66 Υπερφυσικά σημεία και θαύματα δεν μπορούν να δείξουν, ούτε εις τα ἔθνη, ούτε στον ουρανόν. Δεν μπορούν να λάμπουν ούτε ως ο ἥλιος, ούτε και να φωτίσουν ὅπως η σελήνη.

Επ. Ιερ. 1,67 τὰ θηρία ἐστίκρείπτω αὐτῶν, ἃ δύνανται ἐκφυγόντα εἰς σκέπην ἑαυτὰ ὠφελῆσαι.

Επ. Ιερ. 1,67 Τα θηρία εἶναι καλύτερα ἀπὸ αὐτά, διότι ὅταν ευρεθοῦν εἰς κίνδυνον ἠμποροῦν να καταφύγουν εἰς κάποιο καταφύγιον και επομένως να ὠφελήσουν τον εαυτὸν των.

Επ. Ιερ. 1,68 κατ' οὐδένα οὖν τρόπον ἡμῖν ἐστι φανερόν ὅτι εἰσὶ θεοί. διὸ μὴ φοβηθῆτε αὐτούς·

Επ. Ιερ. 1,68 Κατ' ουδένα, λοιπόν, τρόπον εἶναι εἰς ἡμᾶς φανερόν και πειστικόν, ὅτι αὐτά τα εἰδῶλα εἶναι θεοί. Δια τοῦτο μη τα φοβηθῆτε.

Επ. Ιερ. 1,69 ὥσπερ γὰρ ἐν σικυηράτῳ προβασκάνιον οὐδὲν φυλάσσον, οὕτως οἱ θεοὶ αὐτῶν εἰσὶ ξύλινοι καὶ περίχρυσοι καὶ περιάργυροι.

Επ. Ιερ. 1,69 Ὅπως δε ἓνα σκιάχτρον κατὰ των πτηνῶν εἰς αγρόν αγγουριῶν τίποτε δεν προφυλάσσει, ἔτσι εἶναι και οι θεοὶ αὐτοὶ οι ξύλινοι, οι περιχρυσωμένοι και περιαργυρωμένοι.

Επ. Ιερ. 1,70 τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ τῇ ἐν κήπῳ ῥάμνῳ, ἐφ' ἧς πᾶν ὄρνεον ἐπικάθηται, ὡσαύτως δὲ καὶ νεκρῷ ἐρρύιμμένῳ ἐν σκότει ἀφωμοίωvται οἱ θεοὶ αὐτῶν ξύλινοι καὶ περίχρυσοι καὶ περιάργυροι.

Επ. Ιερ. 1,70 Οι ξύλινοι αὐτοὶ θεοὶ εἶναι ἐπίσης ὅμοιοι πρὸς ακανθώδη θάμνον κήπου τινός, ἐπάνω στον ὁποῖον κάθε πτηνὸν ἠμπορεῖ να καθίση. Αὐτοὶ οι ξύλινοι, οι ἐπὶ χρυσοι και

επάργυροι θεοί είναι επίσης όμοιοι με ένα πτώμα, που έχει
ριφθή στο σκότος του τάφου.

Επ. Ιερ. 1,71 από τε τῆς πορφύρας καὶ τῆς μαρμάρου τῆς ἐπ’ αὐτοῖς
σηπομένης γνωσθήσονται ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοί· αὐτὰ τε ἐξ
ύστερου βρωθήσονται, καὶ ἔσται ὄνειδος ἐν τῇ χώρᾳ.

Επ. Ιερ. 1,71 Είναι δυνατόν να γνωρίση και κατανοήση κανείς, ότι αυτά
τα είδωλα δεν είναι αληθινοί θεοί, από την περιβολήν των,
από την πορφύραν και από το λευκόν ως μάρμαρον ένδυμά
των, τα οποία σήπονται και φθείρονται. Και τα ίδια αυτά τα
είδωλα δραδύτερον θα φθαρούν και θα είναι εντροπή και
εξευτελισμός εις την χώραν, όπου λατρεύονται.

Επ. Ιερ. 1,72 κρεῖσσον οὖν ἄνθρωπος δίκαιος οὐκ ἔχων εἶδωλα, ἔσται
γὰρ μακρὰν ἀπὸ ὀνειδισμοῦ.

Επ. Ιερ. 1,72 Το συμπέρασμα, λοιπόν, είναι, ότι α-ξιώτερος και
καλύτερος είναι ο άνθρωπος, που είναι δίκαιος και δεν έχει
είδωλα. Αυτός θα αποφύγη κάθε εξευτελισμόν.